

ἡ σφάνθη καὶ ἰδετὴν τῆς ἰδικῆς του. Ἡ παρατήρησις δ' αὕτη ἐπεκτείνεται καὶ δι' ὅλους μας ἐν γένει τοὺς ζῶντας τὴν σήμερον, εἴτινες (ὡς λέγει καὶ ἀρχαῖός τις Συγγραφεὺς) ἐπαινοῦμεν ἀδιακόπως τοὺς παρελθόντας χρόνους, τοὺς ὁποίους οἱ πατέρες μας κατεχράσθησαν, καὶ καταχρώμεθα (κατὰ τὸ λέγειν μας) τοὺς παρόντας τοὺς ὁποίους τὰ τέκνα μας θέλουσιν ἐπαινεῖν. Ἄν ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν οὕτως, κατὰ φυσικὸν λόγον ὁ κόσμος τοιοῦτον ἤθελε χειροτερεύειν, ὥστε οὐδεμία ἀσφάλεια, καὶ ἐπομένως οὐδεμία κοινωνία ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἐντὸς αὐτοῦ πλέον. Διότι ἂν ἐκάστη ἐπερχομένη γενεὰ ἐπαινῇ τὸ παρεληλυθός, πλὴν καταχράται τὸ παρὸν, πόσον καλοὶ πρέπει νὰ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας, καὶ πόσον κακοὶ πρέπει νὰ ἔγιναν τώρα. Κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν, ὁ κατακλυσμὸς τῶν ὑδάτων δὲν ἤθελεν εἰσθαι ἀναγκαῖος, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν κατακλυσμὸς πυρὸς μόλις ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν. Ἀλλ' ἄς κάμωμεν ἀκόμη καὶ τὴν παρατήρησιν· ποῖοι εἶναι οὗτοι οἱ ἐπαινέται τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν;— Οἱ προβεβηκότερες τὴν ἡλικίαν ἀναμφιβόλως, τοὺς ὁποίους οἱ νέοι (μὴ γνωρίζοντες διόλου τὴν ἰδικὴν των ἐποχὴν) ἀκούουσι καὶ πιστεύουσιν ὡς ἔχοντας ἱκανὴν πεῖραν περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν συλλογίζομεθα ὅτι ὁ γέρον κατὰ φυσικὸν λόγον πρέπει νὰ ὑπερυψόνῃ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός του, ὁ ἀδύνατος τὴν ἐποχὴν τῆς δυνάμεώς του, ὁ ἀσθενὴς τὸν χρόνον τῆς εὐρωστίας του, καὶ ὁ ἀπηλπισμένος τὴν παλὶρροίαν τῶν ἐλπίδων του! Ἀλλὰ φεῦ! οἱ καιροὶ δὲν μετέλλαξαν, ἡμεῖς μετελλάξαμεν.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ.

Πόσα ἐλαττώματα ταπεινόνοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπιφέροντα τὴν ἐνδειαν καὶ τὴν ἀθλιότητα, προέρχονται κυρίως ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ὀκνηρίας μας·

Ἐκ τοῦ ἐναντίου πόσοι ἀνήχθησαν εἰς βαθμὸν τὸν ὁποῖον οὐδ' ὠνειρεύθησαν, μένον καὶ μόνον διὰ τῆς ἐπιμελείας των! Μικρόν τι ἂν ρίψωμεν ἐπ' ἀληθείας τὰ ὅμματα μας, βλέπομεν τοσοῦτον ἐπαισθητὰ τὰ καλὰ τῆς φιλοπονίας ἀποτελέσματα, καὶ κοινῶς καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ κατ' οἰκογενείας καὶ ἄτομα, καὶ κατὰ χώρας καὶ πόλεις. Πόσον ἐξίσταται τῶντι ὁ ἄνθρωπος παραβάλλων σήμερον τὴν Μ. Βριταννίαν μ' ὅ,τι ἦτον ὅτε τὸ πρῶτον ἐκυρίευσεν αὐτὴν ὁ Γούλιος Καῖσαρ. Οἱ τότε ἄγριοι κάτοικοι αὐτῆς, ζῶντες εἰς σκηνὰς καὶ βάφοντες τὰ σώματά των, ἦσαν κατ' ἀντίθετον λόγον διάφοροι τοῦ νῦν ἐξευγενισμένου καὶ πλέον πολιτισμένου λαοῦ τοῦ κόσμου· καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς φιλοπονίας των. Αἱ θέσεις, ἐφ' ὧν κεῖνται τὸ Ἀμστελόδαμον, καθεδρὰ τῆς Ὀλλανδίας, καὶ ἡ Πετρούπολις, ἡ τῆς Ῥωσσίας, ἦσαν πρὶν τόποι βαλτώδεις, ἔχοντες μόνον ὀλίγας τινὰς ἀλιέων καλύβας· τὰ νῦν ὅμως συναριθμοῦνται μετὰ τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης πόλεων. Ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα παραδείγματα δεικνύουσιν ὅποια μεγάλα πράγματα τῶντι δύναται νὰ κάμῃ ἡ φιλοπονία καὶ ἡ ἀχώριστος αὐτῆς ἐπιμονή. Διὰ νὰ φερῶμεν δὲ καὶ ἰδιαίτερα παραδείγματα—Πόσοι ἤρχισαν τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς των ἔργα χωρὶς νὰ ἔχωσι σχεδὸν τίποτε, καὶ μ' ὅλον τοῦτο διὰ τῆς φιλοπονίας των κατήντησαν εἰς λαμπρὰν καὶ ἐπίφθονον κατάστασιν! Ἡ φιλοπονία γενικῶς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς εὐτυχίας. Ὁ ἐκ τῆς ὀκνηρίας τοῦ πένους ὑπεφύκει εἰς τὴν ζωὴν του πολλὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ἄλλως ἡ φιλοπονία του ἤθελε περιστείλῃν. Ἡ φιλοπονία κυρίως εἶναι ἀρετὴ τῶν νέων, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει οἱ νέοι νὰ τὴν ἐγκολπώνωνται ἔτι μᾶλλον. Κατὰ τὴν νεότητα ὅλαι αἱ δυνάμεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν των, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην μορφόνονται ὅλαι αἱ ἔξεις αἵτινες θέλουσι διαμένει μετὰ ταῦτα. Πόσον λοιπὸν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μορφώνωμεν ἐκεῖνας τὰς ἔξεις, αἵτινες θέλουσιν εἶσθαι χρη-

σιμώτεραι καὶ ὠφελιμώτεραι ἀκολουθῶς εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μας.

ΤΑ ΠΑΘΗ.

Πολλοὶ πολλάκις εἶπον ὅτι τὰ πάθη εἶναι καλὰ, φθά-
νει μόνον νὰ προσπαθῇ τις νὰ γίγνηται κύριος αὐτῶν.
Τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἐκ
τοῦ ἐναντίου χρειᾶ μεγίστη, ἀντὶ νὰ ζητῶμεν νὰ νικῶμεν
τὰ πάθη μας, νὰ τὰ περικόπτωμεν μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἀρ-
χήν των πρὶν ἀκόμη λάβωσι ῥίζαν εἰς ἡμᾶς, ὡς ἀποδει-
κνύεται ἀξιόλογα ἐκ τοῦ ἐπομένου διηγήματος.

Ἀναφέρεται εἰς τῶν Μοναχῶν τοὺς βίους, ὅτι παλαι-
ός τις ἀναχωρητὴς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν του πε-
ρὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ νικῶσι τὰ πάθη, τοὺς ἀπεκρίθη διὰ
τῆς ὠραίας ταύτης ἀλληγορίας. Τοὺς ἔφερεν εἰς τό-
πον, ὅπου ἦσαν πολλάι κυπάρισσοι φυτευμέναι, καὶ διώ-
ρισεν ἓνα τῶν μαθητῶν του νὰ ἐκριζώσῃ τὴν μικρότεραν
ἀπὸ αὐτάς. Ὁ νέος μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ μὲ τὴν μί-
αν χεῖρα τὴν ἐξερρίζωσεν εὐθὺς ὡς χορτάριον. Τὸν
διώρισεν ἔπειτα ἄλλην χονδροτέραν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐξ-
ερρίζωσε μὲ περισσότερον κόπον, καὶ μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖ-
ρας· τὸν ἔδειξε δὲ καὶ τρίτην δυνατωτέραν, εἰς τὴν ὁποί-
αν ὅμως ἐχρειάσθη καὶ τινος ἐκ τῶν συναδελφῶν του τὴν
συμβοῦθειαν. Ἀλλ' ὅτε τοῦ ἔδειξε καὶ χονδροτάτην, εὖ-
τε αὐτὸς οὔτε ὅλοι αἱ ἄλλοι ὁμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἐκρι-
ζώσωσι. Λαβὼν δὲ ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὁ γέρων, ἤρχισε
νὰ τοὺς νουθετῇ οὕτως. Ἰδοὺ, παῖδιά μου, πῶς εἶναι
τὰ πάθη μας. Κατ' ἀρχὰς ὅταν δὲν ἦναι ἀκόμη ριζω-
μένα εὐκόλως μ' ὀλίγην προσοχὴν δύναται τις νὰ τὰ ἐκρι-
ζώσῃ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ διὰ τῆς μακρᾶς ἔξεως λάβωσι βα-
θείας ῥίζας εἰς τὴν καρδίαν, εἶναι πλέον δύσκολον τότε
νὰ κατασταθῇ τις κύριος αὐτῶν, — Κοπιᾶζετε λοιπὸν,
ὦ Νέοι, πρῶίμα νὰ τὰ πολεμῇτε εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς
ἐχθρούς, οἵτινες ἐπομένως θέλουσι σᾶς διεγείρειν σφοδρὰν
μάχην, καὶ θέλουσι σᾶς ἐπιφέρειν ἴσως καὶ τὸν παντελῆ
ῥαβδισμόν σας.